

Integrity as a Personal, Professional and Moral Value

Mariana CALANCEA¹

¹ MA, Faculty of Law and Administrative Sciences, “Ștefan cel Mare” University from Suceava, Romania.

Abstract: Integrity is a concept that encompasses a series of human values, often defined as an attribute of being and remaining honest, fair, and incorruptible. Thus, it can be assimilated to the sense of justice, dignity and conscientiousness, serving as a guide in human conduct. In the 21st century, debates about integrity have become more and more frequent, recognizing that integrity can be appreciated as a standard to assess the conduct of a person, institution, organization or even an entire community or nation. Currently, integrity is the most effective standard when it comes to establishing the level of trust, professionalism and competence. This article theoretically addresses the way in which integrity can become a value that can only develop in an environment in which human dignity is valued, individuals enjoy the right to assert their choices and have the freedom to make choices, an environment in which justice, truth and ethical conscientiousness are unanimously accepted ethical values. However, paradoxically, integrity is highlighted only by reference to a climate or a specific situation where this value is less recognized or respected.

Keywords: *Integrity; ethical values; personal integrity; professional integrity; moral integrity.*

How to cite: Calancea, M. (2019). Integrity as a Personal, Professional and Moral Value. *Journal for Ethics in Social Studies*, 3(1), 22-27. doi: 10.18662/jess.19

Introducere

Din punct de vedere etimologic, cuvântul „integritate” își găsește originea în cuvântul latin „integer”, care înseamnă integralitate. În acest sens, integralitatea morală poate să fie descrisă ca fiind o coerență internă a valorilor individuale, reunind principii și credințe cu acțiuni și cuvinte (Cox, La Caze, & Levine, 2017). Această coerență este adesea evidențiată în acele situații în care apar presiuni externe în vederea revizuirii propriei opinii sau acțiuni. În multe dintre aceste situații există o puternică presiune venită din partea autorităților, persoanelor cu care individul interacționează pe plan personal sau la locul de muncă sau a opiniei publice pentru a accepta o recomandare contrară. Presiunea externă nu trebuie să fie neapărat una negativă, poate să fie o tentație ori o oportunitate pozitivă, însă odată acceptată, va implica abandonarea acelor convingeri etice personale care conturează integritatea personală. Integritatea se manifestă prin exprimarea unei poziții personale, ce rămâne neschimbată și mai puțin prin adaptarea și conformarea la cerințele externe.

Pe de altă parte, integritatea nu se poate limita doar la această descriere, întrucât nu toate convingerile și principiile pe care le promovează o persoană sunt automat concordante cu valorile dreptății și probității. Integritatea este o valoare umană importantă în relația cu sinele, dar și mai importantă în relația cu ceilalți. Orice alegere sau acțiune trebuie să aibă în vedere respectarea principiilor morale, precum și atenția de a nu vătăma starea de bine a aproapelui, ci chiar de a-i oferi ajutor și sprijin. Așadar, atunci când vorbim despre ceea ce implică integritatea, un rol important în comportamentul integru îl are și altruismul.

I. Integritatea individuală

Integritatea trebuie apreciată în corelație cu diverse aspecte ce țin de viața unei persoane. Este vorba de acele atribute ale comportamentului unei persoane care îi conturează integritatea profesională, artistică sau intelectuală. La nivel individual, integritatea dobândește o importanță chiar mai mare decât etica, întrucât prin manifestările sale interioare, ea surprinde caracterul individului, mai exact acele caracteristici și calități ce sunt considerate în mod constant ca exprimând transparență, etică, onestitate și empatice față de cei din jur.

Atunci când vorbim despre integritate, aceasta se raportează la spațiul în care fiecare persoană își manifestă propria identitate (Williams, 1973), în rolurile de bază pe care și le asumă în calitate de membră a unei

comunități și a tradițiilor morale specifice ale acelei comunități, precum și ca subiect de drept sau ca cetățean în cadrul unei comunități politice. Integritatea privită sub aspect individual implică o serie largă de însușiri etice recunoscute social, întrucât pentru ca o comunitate sau un grup să poată funcționa într-o manieră cât mai eficientă, este absolut necesar ca fiecare membru să poată conta pe existența unui comportament previzibil din partea celorlalți membri ai comunității și pe respectarea rolului fiecăruia, în vederea îndeplinirii scopurilor comune.

Integritatea nu poate fi catalogată doar ca o trăsătură de caracter sau o calitate pe care o poate avea o persoană sau o organizație, ci ține inclusiv de eficiența cu care funcționează grupurile sociale, întrucât un grup poate funcționa eficient doar atunci când membrii care îl alcătuiesc sunt dispuși să respecte mereu aceleași valori considerate de toți ca fiind importante și să își direcționeze toate eforturile în vederea respectării promisiunilor sociale asumate public. În cadrul unui asemenea model, integritatea devine fundamentul conducerii eficiente și de succes, implicând un echilibru atent între responsabilitate și respect, care conduc la un climat de echitate și egalitate.

A învăța și a înțelege respectarea convingerilor și opiniilor altor indivizi constituie o altă formă pe care o poate lua integritatea. Din acest punct de vedere, se poate vorbi de o loialitate fără compromisuri pentru propriile convingeri în raport cu judecata unei alte persoane, opiniile și valorile sale.

Un individ integru este dispus să accepte și să suporte consecințele pe care le provoacă convingerile sale, chiar și atunci când acestea nu îi aduc o stare de bine. Integritatea este principala calitate a unei persoane atunci când este creditată de cei din jur cu atribute precum stabilitatea și siguranța. În cadrul relațiilor profesionale, cinstea și corectitudinea sunt considerate valori de importanță deosebită, adesea mai presus decât competența și cunoștințele, întrucât integritatea îmbină calitățile umane cu cele profesionale. De asemenea, în relațiile personale, conștient sau inconștient, oamenii tind să își apropie persoane care prezintă garanții de încredere, sinceritate, care își construiesc viața pe baza unor principii solide și de la care se abat cu greu.

Alegerea de a iniția o relație cu o persoană care nu se bucură de o reputație de bună integritate sau care nu a demonstrat niciodată ca ar valorifica cu adevărat anumite principii de moralitate ar conduce în mod automat la o relație imprevizibilă și supusă permanent amenințării. Integritatea se manifestă atât ca formă de stabilitate și incoruptibilitate, cât și ca manieră de interrelaționare cu cei din jur. O persoană integă nu va încerca doar să nu se abată de la propriile convingeri, ci va urmări

întotdeauna ca acțiunile sale să nu producă vreo vătămare celui alt, să fie solidară cu nevoile celor din jur (Apostu, 2016).

Integritatea este o virtute pe care omul o învață prin educație (Calhoun, 1995). În funcție de experiența pe care o cunoaște de-a lungul vieții, precum și în funcție de cunoștințele pe care le cultivă, el ajunge să își formeze un set de valori, care să îi fie ghid în luarea oricărei decizii, precum și în modul de raportare la ceilalți. Lipsa integrității celorlalți membri ai comunității este una dintre primele lecții de moralitate deprinse în timpul etapei de socializare inițială, primară, întrucât atunci individul intră în contact cu primele exemple ale efectelor pe care le produc acțiunile necinstite și corupte. Tocmai pe baza acestui fond, cel care observă, analizează și experimentează aceste efecte cunoaște empiric importanța integrității și necesitatea de a valoriza adevărul, dreptatea și stabilitatea.

II. Integritatea profesională

Integritatea profesională este forma de integritate cea mai intens dezbătută în prezent, atât în mediile profesionale juridice și politice, în mass-media, cât și în conversațiile comune din cadrul societății. Integritatea profesională presupune a atinge un echilibru între maniera în care persoana afișează integritatea personală în mediul profesional și felul în care controlează dorința de a-și satisface interesele private atunci când acestea devin contrare intereselor și principiilor organizației pe care o reprezintă.

Cele mai mari dileme etice apar atunci când activitatea profesională este una parțial distinctă sau chiar contrară prin comparație cu principiile și credințele personale. Într-o primă abordare, s-ar putea susține delimitarea convingerilor personale de cele profesionale, pornind de la ipoteza că urmarea unui stil de viață integru în spațiul personal nu ar fi afectat deloc de activitatea de la locul de muncă. Această dihotomie ar da naștere, însă, la compromisuri, ceea ce ar afecta unele dintre efectele integrității, cu ar fi stabilitatea și fermitatea. În plus, un mediu de muncă în care încălcarea principiilor morale devine un obicei face imposibil ca aceste situații să nu producă efecte și în viața personală. O altă opțiune ar fi respectarea unei conduite integre atât în viața personală, cât și în cea profesională, întrucât nicio organizație sau afacere nu poate avea un scop ilicit, imoral sau nelegitim, fapt ce susține ideea că acțiunile și activitățile ce trebuie întreprinse în cadrul acestei organizații trebuie să urmărească principiile etice specifice. Așadar, ideea că lipsa integrității în mediul profesional poate conduce mai ușor la succes este combătută de realitatea că pentru a fi considerată un partener valoros, orice organizație are nevoie de o reputație de probitate și

corectitudine. În mediul profesional, imaginea publică este cea care asigură dezvoltarea și continuitatea oricărui proiect, întocmai ca și dobândirea respectului unei persoane în societate.

La nivel etic, imaginea funcționarului public este principalul element care dă măsura integrității. Începând de la reprezentanții sistemului de guvernare și continuând cu toți ceilalți angajați din sectorul public, onestitatea și incoruptibilitatea sunt absolut indispensabile, întrucât se așteaptă de la funcționarul public ca, prin activitatea sa, să apere și să servească interesul general al cetățenilor.

Integritatea profesională se referă și la activitățile pe care o persoană le întreprinde în vederea promovării funcției sale. Este absolut firesc ca oricine să își creeze obiective și idealuri la care să tindă, atât în plan personal, cât și profesional. A fi integru înseamnă a obține o performanță doar prin propriile performanțe și abilități, în cadrul oferit de activitatea strict profesională. Integritatea profesională este, însă, doar o subcategorie a integrității individuale. Atunci când activitatea de la locul de muncă vine în contradicție cu principiile asumate în viața personală sau este în afara acestora, persoana care acționează la locul de muncă contrar valorilor proprii nu se mai percepe pe sine ca fiind cinstită și integră, stabilă și fermă în decizii și alegeri. Integritatea unui individ este definită ca suma tuturor acțiunilor sale, în orice plan al vieții sale și în raport cu orice persoană.

III. Integritatea morală

Se ridică întrebarea dacă integritatea se limitează la a urma o viață bazată pe anumite principii ferme, de la care să nu existe abatere indiferent de influențele exterioare. Moralitatea este cea care ghidează adoptarea valorilor pe care individul înțelege să le respecte. Principii constante și ferme pot fi și cele care au la bază dorința de răzbunare, rasismul, lipsa de toleranță sau egocentrismul, însă acestea nu sunt privite, totuși, ca și attribute ale integrității sau ale moralității. Uneori, lipsa de flexibilitate poate avea același efect cu al lipsei de integritate, fie că este privită ca lipsă de empatie sau ca un veritabil abuz de drept (Ignătescu, 2013).

Dificultatea și complexitatea respectării unei vieți integre nu se datorează, de cele mai multe ori, lipsei statorniciei și fermității la nivel individual, ci faptului că integritatea nu servește atingerii scopurilor personale, ci servește interesele societății în ansamblul său și vizează binele general. Integritatea impune inclusiv responsabilitate intelectuală, în vederea înțelegerii cerințelor unei conduite integre. O persoană integră îmbrățișează o viziune morală, marcată de claritate conceptuală, consecvență logică, bazată

pe dovezi relevante. O astfel de persoană își va impune singură restricțiile care îi asigură comportamentul integru, întrucât este preocupată de adoptarea unei poziții morale, dar mai ales de urmărirea unui angajament de a face ceea ce este necesar și oportun în context general, social (Korsgaard, 2009). Corelativ, cu cât se urmărește și se atinge un nivel de moralitate mai ridicat, cu atât înțelegerea și practicarea integrității devine mai accesibilă.

Concluzii

Integritatea, privită prin raportare la valorile morale acceptate social (Sandu, 2018), nu trebuie considerată la nivel absolut, întrucât aprecierea unui comportament ca fiind integru depinde de situația concretă în care se află persoana, uneori compromisul putând fi o expresie a integrității, dacă are la bază dorința de a servi interesului general, deși din punct de vedere teoretic compromisul contravine definiției integrității.

Înțelegând conceptul de responsabilitate, înțelege și conceptul de integritate. Legătura dintre integritate și responsabilitate poate fi cel mai bine descrisă prin raportul ce există între ceea ce spunem și ceea ce facem. Odată exprimată o promisiune publică, ia naștere nevoia de responsabilitate, iar nerespectarea promisiunii publice este privită ca fiind o lipsă de integritate.

References

- Apostu, I. (2016). Postmodernity and the solidarity Dilemma—a challenge for the contemporary couple. *Postmodern Openings*, 7(2), 9-12. doi:10.18662/po/2016.0702.01
- Calhoun, C. (1995). Standing for something. *Journal of Philosophy*, 92(5), 235–260. doi:10.2307/2940917
- Cox, D., La Caze, M., & Levine, M. (2017). *Integrity*. In E. N. Zalta (Ed.), *The Stanford Encyclopedia of Philosophy*. Retrieved from <https://plato.stanford.edu/archives/spr2017/entries/integrity/>
- Ignătescu, C. (2013). *Abuzul de drept* [Abuse of rights]. Iași, Romania: Lumen.
- Korsgaard, C. M. (2009). *Self-constitution: Agency, identity, and integrity*. Oxford, UK: Oxford University Press.
- Sandu, A. (2018). *Elemente de etică și deontologie profesională pentru profesiile juridice și din administrația publică. Suport de curs* [Elements of professional ethics and deontology for legal professions and public administration. University handbook]. Suceava, Romania: „Ștefan cel Mare” University from Suceava.
- Williams, B. (1973). Integrity. In J. J. C. Smart & B. Williams, *Utilitarianism: For and against* (pp. 108-117). New York, USA: Cambridge University Press.